

Бленува жетва, светла бжднина—
 Ще никнат нявга, о сжлзи горчиви,
 Засяти на доброто семена.

(Ж. М. С.—34).

— Из друма, през припаднала вечер, се движи стадо, а след него овчар.

Сжс свирка свире,—свирка жалби дума . . .
 О, жалби тайнствени на родния край! . . .

(„Вечер“; Ж. М. С.—35)

Поета обича вечерните картини, които най-вече допадат на неговото настроение и чувства—тжга по забленуването, неизживяното още. Родните поля му навяват тжжни мисли, спомени по безгрижни дни, ранните му детски желанија, останали непостигнати; и спомени за труда упорен, и теглото, и рано сбржканото чело. И чувствува, че всичко е изгубил—и майка, и баща, и близката утеха душица—и че не може да изживее неволите, що виснат над родния край.—

О, роден край; и в теб неволи веч
 Децата ти прокуждат надалеч!
 Ала една утеха го крепи, че
 —широк е бож свет
 Отечество и враг ще најде вред.

(„Прокуден“ (Ж. М. С.—33).

Далеч от родния край и своя бащин дом, Ракитин живее сжс спомените за тях. Често в тишина, кога припадна мрак, той сеца в душата му да се пробужда мелодия, и да го люлее в полудрямка. Тогава—

Вжзкржсват спомени на детство непостижно:
 Огнище бащино, догаря тжжен ден,
 Унива вятър вжи, пжк аз лежа безгрижно
 Край пламналата пещ,—и майка ми до мен
 Преде и ме приспива с песен на устата—
 О, майко, твоя лик в душата ми живеј,
 Кога акордите замлжкнат в тишината
 И в мрака ехото им занемей.

(Ж. М. С.—53, (41)

Спомените по бащиния дом го преследват като носталгија; тая постоянна мисл го гнети; в безсжница тој изживува плача на цветята, и утрото го сварва в мисл по дома:

През цяла нош аз мислех за дома си
 Где, може би, ще се завжриа пак;
 Мислјата му е свжрзана с образа на вжжделена девојка:
 За теб аз плаках в ношнии мрак.